

3. REVOLIUCINIS KATEKIZMAS

Kai Apvalusis stalas jau iširęs, kiekvienas turi pats nuspręsti, su kuo jis yra – su Galahadu ar Modredu; trečio varianto nėra.

K.S. Lewis

Taigi, ko reikalauja ši nauja religija, šis naujas tikėjimas, atkeliavęs ant revoliucijos sparnų? Ir kuo jis skiriasi nuo senojo tikėjimo?

Pirma, šis naujas tikėjimas yra unikalus mūsų pasaulio tikėjimas. Jis atsisako pripažinti bet kokią aukštesnę moralę, bet kokį aukštesnį moralinį autoritetą. Jis mielai palieka kitą pasaulį krikščionybei ir kitoms tradicinėms religijoms – nebent jos nuspręstų išeiti į gatves ar eiti į mokyklas. Jei norite, galite tikėti biblinėmis istorijomis, pasaulio sukūrimu, Adomu ir Ieva, gyvate, gimtąja nuodėme, išvaymu iš Edeno, Moze ant Sinajaus kalno ir Dešimčia įsakymų, iškaltais akmenyje ir privalomais visiems; taip, galite jais tikėti, bet jie niekada nebebus mokomi kaip absoliuti tiesa. Nes tiesa, kurią atskleidė Darvino atradimas ir patvirtino šiuolaikinis mokslas, yra ta, kad žmonių rasė yra milijardų evoliucijos metų produktas. „Mokslas liudija, kad žmonija yra natūralios evoliucijos produktas“, – skelbia antrasis „Humanitarinis manifestas“, išleistas 1973 m.² Viskas vyko lygiai taip, kaip pavaizduota paveikslėlyje, kabančiame ant kiekvienos biologijos klasės sienos kiekvienoje mokykloje – beždžionės, vaikščiodamos keturiomis, pirmiausia atsistoja ant dviejų, o tada visiškai išsivysto į Homo Erectus. Naujoji evangelija tikrai turi savo įsakymus, būtent: Dievo nėra, absoliučių vertybių visatoje nerasi, tikėjimas antgamtiniu yra prietaras. Gyvenimas prasideda čia ir baigiasi čia; jo tikslas – malonumas, prieinamas vieninteliame mums žinomame pasaulyje. Kiekviena visuomenė sukuria savo etikos kodeksą, ir kiekvienas žmogus turi teisę susikurti panašų kodeksą sau. Kadangi laimė yra gyvenimo karūna, o kadangi esame racionalios būtybės, turime teisę patys spręsti, kada gyvenimo našta nusveria jo džiaugsmus ir kada ateina laikas užbaigti savo gyvenimą – savo rankomis arba padedant šeimai ir gydytojams.

Pirmasis naujosios evangelijos įsakymas yra: „Visi gyvenimo būdai yra lygūs“. Meilė ir jos nepakeičiamas palydovas – seksas – yra sveiki, geri dalykai, todėl bet kokie savanoriški seksualiniai santykiai yra leidžiami. Tai asmeninis reikalas, nieko daugiau, ir valstybė neturi teisės kištis į šią sritį. Šis principas – visi gyvenimo būdai yra lygūs – turi būti įtvirtintas įstatymuose, o tie, kurie atsisako

paklusti naujiems įstatymams, turi būti nubausti. Jei negerbi savo artimo gyvenimo būdo, esi veidmainis. Diskriminacija tų, kurie išpažįsta kitoki gyvenimo būdą nei tu, yra nusikaltimas. Blogis, kurį reikia išnaikinti, yra homofobija, o ne homoseksualumas.

„Neteiskite (kad nebūtumėte teisiami)“ – tai antrasis įsakymas. Tačiau revoliucija ne tik teisia; ji griežtai persekioja visus, kurie pažeidžia pirmąjį įsakymą. Kaip suderinti šiuos du principus?

Remiantis revoliucijos katekizmu, tradicinė krikščioniškoji etika smerkė seksą už santuokos ribų ir paskelbė homoseksualius santykius nenatūraliais, nes jie buvo pagrįsti prietaisais, krikščioniška veidmainyste, religinėmis dogmomis ir barbariškomis tradicijomis. Krikščioniškoji etika yra žiauri, slegianti ir todėl kliūtis laimei; ji yra atsakinga už daugybės gyvybių sunaikinimą, ypač tų, kurie jaučia potraukį savo lyties atstovams.

Naujoji etika grindžiama apšvietimu ir pagarba kitiems. Įtvirtindama krikščioniškąją etiką įstatymu, valstybė pažeidė žmogaus teises. Tačiau mūsų etika, transformuota į įstatymus, išplečia laisvės ribas ir gina engiamų mažumų teises.

Tai veda prie teiginio, pateisinančio seksualinį atleidimą: kadangi prezervatyvai ir abortai yra būtini norint išvengti nepageidaujamų laisvo sekso pasekmių – nuo herpeso ir AIDS iki nėštumo, – jie turėtų būti prieinami visiems seksualiai aktyviems žmonių rasės atstovams (jei reikia, iki penktos vidurinės mokyklos klasės).

* * *

Pagal naująjį katekizmą, griežtai draudžiama naudoti mokyklas vaikams indoktrinuoti judėjų ir krikščionių įsitikinimus. Vietoj to, mokyklos turi skiepyti vaikams toleranciją ir visų įmanomų gyvenimo būdų priėmimą, skatinti pagarbą visoms kultūroms, skelbti „reprodukcinę laisvę“ ir rasinės, etninės bei religinės įvairovės pageidautinumą. Naujosios mokyklos nebešvenčia tokių švenčių kaip Velykos, kurios mini Kristaus kančią, nukryžiuavimą ir Dievo Sūnaus prisikėlimą. Žemės diena, kurios metu vaikai mokomi mylėti, saugoti ir tausoti Motiną Žemę, dabar yra susitaikymo ir apmąstymų diena, ir nė vienas mokinys negali apleisti šios šventės. Aplinkosaugos judėjimas, kaip rašė tradicionalistų mokslininkas Robertas Nisbetas, „sparčiai tampa trečiąja banga, grasinančia užvaldyti

Vakarus; pirmoji buvo krikščionybė, antroji – socializmas“. Iš tiesų, kultūrinė revoliucija nesiekia sukurti lygių sąlygų visiems tikėjimams ir visoms religijoms; ji veda prie naujos etinės hegemonijos. Po Biblijos iš mokyklų pašalinamos Šventųjų Tėvų knygos, religiniai simboliai ir su jais susiję paveikslai, o „panaikinus“ bažnytines šventes, šios mokyklos, pagal revoliucionierių planą, turi būti pertvarkytos į naujojo tikėjimo studijų centrus. Štai ką Johnas Dunphy 1983 m. žurnale „Humanist“ su nuginkluojančiu atvirumu rašė apie naują Amerikos mokyklų vaidmenį:

„Kova už žmonijos ateitį vyks klasėse, ir jai vadovaus mokytojai, kurie save laiko naujo tikėjimo, naujos žmonijos religijos prozelitais... Šie mokytojai turi atlikti savo pareigas su tokio pat uolumu, kaip ir garsiausi pamokslininkai, nes jie yra tie patys ganytojai, tik vietoj sakyklų jie turi suolus... Klasės turi tapti ir neišvengiamai taps konflikto tarp senojo ir naujojo arenomis – tarp nykstančios krikščionybės su visais jos priedais ir naujojo tikėjimo žmonija, kuris žada žmonėms pasaulį, kuriame pagaliau bus įgyvendinta meilės artimui idėja, niekada neįgyvendinta krikščionybėje. Ir šioje kovoje pergalė bus mūsų...“⁴

Taip, pasirodo, kad naujasis tikėjimas nėra toks taikus, koks norėtusi atrodyti.

Politikoje šis naujas tikėjimas pasireiškia globalizacijoje ir skeptiškame požiūryje į patriotizmą, nes istorija rodo, kad pernelyg didelė meilė savo šaliai dažnai sukeldavo įtarumą kaimynams ir dėl to karą. Civilizacijų istorija yra karų istorija, todėl šis naujas tikėjimas siekia sunaikinti tautas ir nacionalines valstybes.

Parama JT, užsienio pagalba, sutartys, draudžiančios priešpėstines minas, branduolinių ginklų nenaudojimas ir karo nusikaltėlių baudžiamasis persekiojimas, taip pat skolų atleidimas skurdžiausioms šalims – tai yra „progresyvaus“ žmogaus, „progresyvaus“ politiko požymiai. Kai tik atsiranda naujas viršvalstybinis subjektas – ar tai būtų Pasaulio prekybos organizacija, Kioto protokolas, skirtas užkirsti kelią visuotiniam atšilimui, ar JT Tarptautinis karo nusikaltėlių teismas – revoliucija skatina valdžios perdavimą iš atitinkamų nacionalinių valdymo organų šiems viršvalstybiniams ir supranacionaliniams subjektams.

Shelley kartą poetus pavadino „nepripažintais taikos kūrėjais“.⁵ Šiandien jaunimo suvokime poetus pakeitė dainų autoriai; Septintajame dešimtmetyje „The Beatles“ populiarumas neturėjo ribų, o Johnas Lennonas buvo pretendentas

į naujosios kartos poeto laureato titulą. Dainoje „Imagine“ Lennonas keliomis eilutėmis nupiešė savo žemiškojo rojaus idėją – postkrikščioniškos eros rojų:

Įsivaizduokite, kad virš mūsų nėra dangaus. Tai lengva, tiesiog pabandykite.
Įsivaizduokite, kad po mumis nėra pragaro. Virš mūsų galvų tik dangus. Žmonės, tiesiog pabandykite.

Įsivaizduokite, kad nėra valstybių. Nieko nereikia daryti skubotai. Nėra karų ar žmogžudysčių. Nėra ir religijų. Įsivaizduokite, kad visi žmonės gyvena taikoje...⁶

Save apibūdinęs „instinktyviu socialistu“, Lennonas taip pat įsivaizdavo pasaulį be nuosavybės, kuriame visi viską valdytų. Tačiau po jo mirties, sulaukus keturiasdešimties, pasaulis sužinojo, kad Lennonas valdo 275 mln. dolerių, todėl jis yra vienas turtingiausių žmonių planetoje.⁷ Tačiau, nepaisant akivaizdaus Lenono, jo grupės draugo Paulo McCartney ir Bobo Dylano pasaulių utopizmo, šie pasauliai išliko patrauklūs jaunimui. Juk šie dainų autoriai pasiūlė naują tikėjimą su savo dangaus versija – čia ir dabar – kaip priešpriešą krikščionybei, kurios principai buvo diegiami paaugliams nuo vaikystės. Kaip rašė Davidas Nobelis, knygos „Johno Lenono palikimas“ autorius, šis žmogus puikiai žinojo, ko siekia ir ko nori pasiekti. Interviu septintajame dešimtmetyje Lennonas šokiravo Ameriką šiais žodžiais: „Krikščionybė pasmerkta. Ji išblės ir išnyks. Nereikia su tuo ginčytis – tai taip akivaizdu. Žinau, kad esu teisus, ir visi kiti netrukus tuo įsitikins. Šiuo metu esame daug populiariesni už Jėzų.“⁸

„ŽMONIJOS VĖŽYS“

Tačiau religijai reikia ir angelų, ir demonų. Didelė dalis naujosios religijos mokymų kyla iš neapykantos tam, ką ji laiko gėdinga, niekšiška ir nusikalstama praeitimi. Revoliucijai Vakarų istorija yra ilgas nusikaltimų sąrašas – vergovė, genocidas, kolonializmas, imperializmas ir taip toliau – kuriuos padarė valstybės, tyliai ar aiškiai pritardamos krikščioniškajam tikėjimui. **„Baltoji rasė yra vėžys ant žmonijos kūno“, – 1967 m. rašė revoliucijos „akušerė“ Susan Sontag.**

„Baltoji rasė, ir tik baltoji rasė... yra kalta dėl daugybės civilizacijų, kurios išdrįso pakelti galvas, sunaikinimo... Amerika buvo įkurta remiantis genocidu... Tai neįtikėtina rasistinė šalis... Tiesa ta, kad Mocartas, Paskalis, Būlio algebra, Šekspyras, parlamentinė sistema, baroko architektūra, moterų išsivadavimas, Kanto, Markso ir Balanchine'o baletai niekada negali atitaisyti žalos, kurią Vakarų civilizacija padarė likusiam pasauliui.“¹⁰ Kaip Rubašovas romane

„Tamsa vidurdienį“, mūsų elitas suprato Sontagos žodžius ir savanoriškai stengiasi „pateisinti“ šiuos kaltinimus. Jei tiek daug amerikiečių gėdijasi savo šalies istorijos, kas gi drįstų juos priekaištauti? Kaip rašo Myronas Magnetis romane „Svajonės ir košmarai“:

„...Universitetas po universiteto atsisako studijuoti tradiciškai pripažintas didžiąsias Vakarų civilizacijos knygas ir atmeta anksčiau nepajudinamas idėjas... Atsirado alternatyvus kanonas, labiau tinkantis naujai realybei: Paulas Goodmanas, Normanas O. Brownas, Herbertas Marcuse'as, Frantzas Fanonas, Michelis Foucaultas, Jamesas Baldwinas, Malcolm X, o vėliau ir dainų tekstų autorius Bobas Dylanas, išstūmė Platoną ir Montaigne'ą. Pagrindinis skundas Vakarams yra tas, kad jų ideologija slopina elito „instinktyvius malonumus“ ir negailestingai išnaudoja vargšus ir nebaltaodžius tiek Vakaruose, tiek Trečiajame pasaulyje.“¹¹

Kaip romanistas Jamesas Baldwinas apibūdino savo šalį savo gyvenimo pabaigoje? Amerikos istorijoje, rašė jis, „ir Amerikos realybėje nėra nė vienos institucijos, kuri nebūtų iš esmės rasistinė“.¹² Robin West, knygos

„Progresyvusis konstitucionalizmas“ autorė, priduria: **„Jungtinių Valstijų politinė istorija iš esmės yra beveik nesąmoningo žiaurumo vergų atžvilgiu, genocido prieš Amerikos čiabuvius, rasizmo nebaltojų ir jų kultūrų atžvilgiu, šovinizmo moterų atžvilgiu istorija...“¹³ Dekonstruktūristas Jonathanas Halleris teigia, kad Bibliją reikėtų suprasti „ne kaip poetinę pasaką, ne kaip naratyvą, o kaip labai įtakingą rasistinį ir šovininį tekstą“.¹⁴ Tokie išpuoliai šiandien toli gražu nėra neįprasti; jie vis dažniau girdimi Amerikos universitetuose.**

1990 m. Tulane universitetas pradėjo naują programą „Rasės ir lyčių lygybės gerinimo iniciatyvos“. Universiteto prezidentas Eamonas Kelly paaikškino šios programos poreikį: „Rasizmas ir šovinizmas persmelkia Amerikos visuomenę nuo viršaus iki apačios ir nuo apačios iki viršaus... Mes visi esame rasistinės ir šovinininės Amerikos palikuonys.“¹⁵ Neseniai paskelbtoje Niujorko valstijos švietimo tarybos ataskaitoje apie mokymo programų reformą teigiama:

„Afroamerikiečiai, azijiečiai amerikiečiai, puertorikiečiai ir kiti ispanakalbiai bei vietiniai amerikiečiai šimtmečius buvo kultūrinės priespaudos ir kultūrinio smurto aukos, kurias vykdė Europos amerikiečiai.“¹⁶

Štai ko šiandienos jaunimas mokomas kolegijoje ir net mokykloje: europiečiai ir amerikiečiai yra kalti dėl genocido prieš Amerikos čiabuvius. Mūsų protėviai vergų laivais gabeno milijonus afrikiečių į Jungtines Valstijas, vertė juos dirbti purviniausius darbus, kurių patys vengė, ir luošino bei žudė tuos, kurie maištavo. Europiečiai taip pat vykdė genocidą prieš spalvotuosius žmones, ypač Afrikoje, ir atėmė iš vietinių gyventojų visus jų turtus. Tuo tarpu **krikščionybė keturis šimtmečius praktiškai palaikė ir laimino vergiją, imperializmą, rasizmą ir vyrų šovinizmą.**

„Kai visa tai žinai, ar gali kalbėti apie atleidimą?“ klausia senolis Elioto „Gerontione“.17 „Mes pripratome, kad Įkūrėjai kaltinami rasizmu, indėnų žudymu ir klasizmu“, – rašo Allanas Bloomas knygoje „Amerikos proto aptemimas“; šie kaltinimai „kenkia mūsų herojų tikėjimui ir įsitikinimui Amerikos pranašumu“.18 Žinoma, kad kenkia; toks yra jų tikslas.

Istorijos teisme Amerika ir Vakarai apskritai, Niurnbergo tribunolo dvasia, kaltinami „nusikaltimais žmoniškumui“. Ir per dažnai Vakarų intelektualai, kurie turėtų ginti didžiausią istorijoje civilizaciją, prisijungia prie šių kaltinimų arba pateikia savus. Be to, daugelis jų sugeba tik nedrąsiai kartoti po vokiečių Niurnberge: „K-mes n-nežinojome...“

Pateikdama šiuos kaltinimus, revoliucija siekia labai konkrečių tikslų: sustiprinti kaltės jausmą, moraliai nuginkluoti ir paralyžiuoti Vakarus, išreikalauti nesibaigiančius atsiprašymus ir tiesioginę kompensaciją už „žalą“, dėl ko visi Vakarų turtai palaipsniui turi atitekti kaltintojams. Taigi kaltinimai įgauna epinį mastą, o kaltintojai elgiasi kaip Apokalipsės raiteliai. Na, jei Vakarai ir toliau suteiks savo priešams tokią laisvę, tuomet mes nusipelnėme būti apiplėšti.

Kodėl Vakarų lyderiai dažniausiai nesugeba paneigti šių kaltinimų? Nes giliai širdyje Clintonas, Jospinas ir Schroederis įsitikinę, kad yra teisūs ir kad Vakarai kalti. Antraip, kodėl ponas Clintonas turėtų vykti į Afriką ir atsiprašinėti už vergiją genčių vadų, kurie patys tiekė baltiesiems vergus, įpėdinių? Beje, vergovė egzistavo dar prieš įkuriant Arkanzaso valstiją. Ir Vakarai neišrado vergijos; priešingai, jie ją užbaigė.

Revoliucijos katekizmas visus didžiausius žmonijos istorijos nusikaltimus priskiria Vakarams. Kodėl? Nes, aiškinama katekizme, Vakarų tautos tikėjo savo civilizacijos pranašumu prieš visas kitas ir savo teise primesti savo civilizaciją ir

kultūrą kitoms, „žemesnėms“ visuomenėms. Todėl civilizacijų ir kultūrų nelygybės panaikinimas yra svarbiausias revoliucijos uždavinys.

Pirmasis principas yra visuotinė lygybė. Kiekvienas, nusidėjęs prieš lygybę, yra paskelbiamas extra ecclesiam, ekskomunikuojamas. Pagal katekizmą, jokia religija pasaulyje neturi pirmenybės prieš kitas, kaip ir jokia kultūra ar civilizacija neturi pirmenybės. Būtina siekti „įvairovės“, kad visuomenėje sugyventų visos gentys, visos kalbos, visos kultūros, kad „visos gėlės žydėtų“, kad galiausiai mūsų planetoje atsirastų daugiatautė ir daugiakultūrė bendruomenė. Logika diktuoja, kad bet kuris politikas, kalbantis apie Vakarų pranašumą ir skelbiantis krikščionybę vienintele tikra religija, automatiškai tampa eretiku ir laikomas grėsme visuomenei.

Kiek reikšmingi šie kaltinimai mūsų naujai kultūros sistemai?

1994 m. kultūrinis karas pasiekė Floridos „ežerų kraštą“: mokyklos taryba 3 balsais prieš 2 nusprendė, kad vaikus reikia mokyti, jog „Amerikos kultūra yra pranašesnė už visas kitas, tiek šiuolaikines, tiek istorines“.19 Tarybos pirmininkas Patas Hartas, save apibūdinęs kaip „krikščionių patriotą“, paaiškino, kad sprendimas buvo priimtas reaguojant į valstijos daugiakultūrio švietimo politiką. Nuostabu, kad mokiniai mokosi apie kitas kultūras, pridūrė ponias Hart, tačiau pirmiausia jie turėtų sužinoti, kad Amerika yra „neginčijamai pranašesnė“.20 Nustebusi mokytojų sąjunga šį sprendimą apibūdino kaip šovinistinį. „Žmonės nesupranta šio reglamento prasmės“, – „The New York Times“ sakė Keithas Mullinsas iš organizacijos „People for Human Values“.21

Visiškai ne! Kilę debatai įrodo, kad žmonės puikiai suprato mokyklos valdybos sprendimo prasmę. Štai ką pasakė valdybos narė Judy Pearson: „Visada ir visur turime pabrėžti Amerikos viršenybę.“22 Priešingu atveju, pridūrė ponias Pearson, jauni žmonės, „jausdami savo šalies menkavertiškumą, gali atsisakyti už ją kovoti ar ginti mūsų šalį.“23 Vienas kritikas apkaltino mokyklos valdybą švietimo sistemos griovimu.24 „Associated Press“ pažymėjo: „Kai kurie mokytojai ir tėvai mano, kad vaikai bus mokomi melo.“25 Nacionalinės mokyklų valdybų asociacijos atstovas Jay Butleris perspėjo: „Vis daugiau ir daugiau girdime apie „vertybes“ švietime, ir tai susiję su religinės dešinės iškilimu.“26

Vietos mokytojų sąjungos prezidentė Gail Barry apkaltino mokyklos valdybą Pirmosios pataisos pažeidimu: „Dauguma valdybos siūlo pradėti nuo idėjos

„Pirmiausia Amerika“, o tada pereiti prie skaitymo ir rašymo... Tai ne švietimas. Tai indoktrinacija.“²⁷

Tačiau jei švietimo procesą pradėsime diegdami moksleiviams idėją apie amerikiečių lygybę su kitomis tautomis, ar tai nebus ir „indoktrinacija“? Problemos esmę atskleidžia garsusis Piloto klausimas: „Kas yra tiesa?“ Revoliucinės perspektyvos požiūriu, „ežerų kraštas“ prieštarauja tiesai, nes visos tautos ir visos kultūros yra lygios ir nėra jokios „aukštesnės kultūros“. Teigdamos, kad Amerikos kultūra yra pirmenybė, ponja Hart ir jos taryba daro ereziją. Tačiau jei švietimo procesą pradėsime diegdami moksleiviams amerikiečių lygybės su kitomis tautomis idėją, ar tai nebus „ideologinis indoktrinavimas“?

Problemos esmę atskleidžia garsusis Piloto klausimas: „Kas yra tiesa?“ Revoliucijos požiūriu „ežerų kraštas“ prieštarauja tiesai, nes visos tautos ir visos kultūros yra lygios ir nėra „aukštesnės kultūros“. Teigdamos, kad Amerikos kultūra yra pirmenybė, ponja Hart ir jos taryba daro ereziją. Revoliucija negali leisti, kad mokykloje vaikai būtų mokomi tokio įžūlaus tiesos iškraipymo. Todėl ji pradeda veikti. Verta prisiminti, kad per pastaruosius rinkimus buvo nugalėti visi „Amerika pirmiausia“ teorijos šalininkai.

„Žmonės atmetė ekstremistus“, – pareiškė ponas Mullinsas.²⁸

Šis epizodas puikiai atskleidžia tikruosius mūsų dabartinės dominuojančios kultūros bruožus. Visais klausimais, susijusiais su jos pamatais, ji yra absoliučiai netolerantiška ir nepriima opozicijos. Kiekvienas, išdrįstantis vaikams papasakoti apie Amerikos pranašumą, iš karto apšaukiamas ekstremistu, kuriam nėra vietos mokykloje ar jokioje kitoje švietimo įstaigoje.

Be to, kultūrinė revoliucija, pagrįsta tikrosios lygybės principu, moko, kad tikrieji istorijos didvyriai yra ne užkariautojai, kareiviai ar politikai, sukūrę Vakarų imperiją, o tie, kurie kovojo už aukštesnius tikslus – būtent už žmonių lygybę. Todėl segregacijos panaikinimas Amerikos pietuose ir apartheidas Pietų Afrikoje yra reikšmingesni pasiekimai nei pergalė prieš komunizmą; o Mandela ir Gandis yra tikrieji XX amžiaus dvasiniai didvyriai. Todėl Martinas Lutheris Kingas jaunesnysis iškilęs aukščiau už visus kitus Amerikos didvyrių panteone, ir bet kuri šalis, kuri atsisako švęsti jo gimtadienį, yra boikotuojama. O dėl George'o Washingtono – jei jo vardas neminimas mokyklose, tebūnie. Argi jis

nebuvo vergvaldė? Argi jūs nedalyvavote žiauriausiame visų žmonių lygybės principo pažeidime Amerikos istorijoje?

Visuomenėje, kurioje lygybė yra šventa, didžiausia ir vienintele teisėta valdymo forma laikoma „vieno balso“ demokratija („vienas žmogus, vienas balsas“). Tik tai galima primesti jėga, kaip buvo Vokietijoje ir Japonijoje, ir kaip reikia daryti Irake. Karinė intervencija vardan nacionalinių interesų yra savanaudiška ir negarbinga, tačiau dvasinė intervencija, skatinanti kraujo praliejimą demokratijos vardu, kaip nutiko Somalyje, Haityje ir Balkanuose, yra visiškai pateisinama.

Šiuo kriterijumi revoliucija priartėjo prie Amerikos karų istorijos. 1812 m. karas, Meksikos ir Amerikos, Indijos ir Ispanijos bei Amerikos karai gana tikėtina, kad išgelbėjo mums žemyną, ir tai kainavo labai mažai žmonių gyvybių. Nepaisant to, šie karai amžinai prakeikti – juk jie baigėsi teritorinėmis aneksijomis, o visuomenėje buvo pastebėtas šovinizmo antplūdis. O karai Korėjoje ir Vietname, kovoti siekiant išgelbėti šias tautas nuo siaubingo Azijos komunizmo, buvo „neprotingi“ ir neteisingi. Mes prisijungėme prie korumpuotų režimų ir bandėme išlaikyti šias šalis savo pusėje Šaltajame kare, kuris niekada nepasiekė etinio grynumo, būdingo karui prieš fašizmą.

Prezidento Niksono parama generolo Pinočeto chuntos vykdomam prezidento Salvadoro Allende nuvertimui Čilėje buvo tiesioginis iššūkis revoliucijai – kaip ir prezidento Reagano parama Nikaragvos kontroms, kovojusioms prieš prosovietinius sandinistus. Kalbant apie Reagano invaziją į Grenadą – siekiant išvaduoti tą mažą salą nuo stalinistinių banditų, nužudžiusių jų marksistinių lyderių Maurice'ą Bishopą, – tai buvo tiesioginis agresijos aktas iš Amerikos pusės. Tačiau Clintono invazija į Haitį – siekiant sugrąžinti ekskomunikuotą marksistinį kunigą tėvą Aristidą – buvo teisinga intervencija vardan demokratijos.

Ir taip toliau, ir taip toliau. Kol karas yra „teisingas“, tikslas, remiantis revoliucijos katekizmu, pateisina priemones. Tai yra, ponas Linkolnas turėjo teisę įtvirtinti savo diktatūrą, trypti Konstituciją, įkalinti disidentus be teismo ir paleisti generolus Shermaną ir Sheridaną, kurie sulygino Pietus su žeme. Vergijos panaikinimas pateisina panaudotas priemones, nors Pilietinis karas šaliai užkrovė didelę našą. Antrojo pasaulinio karo metu mes sudarėme sąjungą su Stalinu, tautų žudiku, ir bombardavome Hirošimą bei Nagasakį, beveik

akimirksniu nužudydami šimtus tūkstančių žmonių – bet tai buvo pagrįsta: mūsų širdys liko tyros, o priešas buvo žiaurus...

Richardas Nixonas buvo priverstas atsistatydinti už Hanojaus „kilimų bombardavimą“, bandant išlaisvinti amerikiečių įkaitus – bombardavimą, kuris, anot šiaurės vietnamiečių, per trylika dienų pražudė 1900 žmonių. O Harry Trumanas įėjo į istoriją kaip didvyris, nepaisant to, kad būtent jis įsakė numesti atomines bombas ant Hirošimos ir Nagasakio, per kurias žuvo 140 000 civilių; Jis taip pat išsiuntė 2 000 000 Rusijos karo belaisvių atgal į SSRS, žinodamas, kad pasmerkė juos kankinimams ir mirčiai Stalino lageriuose.

Kultūrinei revoliucijai priešas visada yra teisus, „vanagai“, ir ji nieko nepamiršta ir nieko neatleidžia. Palyginkite negailestingą generolo Pinočeto, diktatoriaus, sužlugdžiusio prokubietišką revoliuciją Čilėje, kuris jau buvo ant mirties slenksčio, persekiojimą su apgailestavimo telegramomis dėl Mao kolegų žudikų Zhou Enlai ir Deng Xiaopingo mirties.

Byronas de la Beckwithas, kaltinamas NAACP lyderio Medgaro Everso nužudymu Misisipėje 1963 m., buvo tris kartus nuteistas (paskutinį kartą – praėjus trisdešimčiai metų po šio fakto) ir mirė kalėjime, kaip reikalavo revoliucija, tuo pačiu metu gindamas Leonardą Peltier, kuris 1975 m. po susirėmimo Pine Lodge rezervate nušovė du sužeistus FTB agentus. Naujausia „kultūros ikona“ buvo Mumia Abu-Jamalas, nuteistas mirties bausme už Filadelfijos policijos pareigūno nužudymą 1971 m. – jis nušovė ir nužudė kraujuojantį pareigūną. Šimtai istorikų reikalavo naujo Abu-Jamalo teismo proceso, teigdami, kad policininko nužudymas „turi būti vertinamas atsižvelgiant į jo istorinį kontekstą“.29 Peltier buvo indėnas, o Abu-Jamalas buvo juodaodis, todėl jie automatiškai laikomi „aukomis“. Tačiau FTB agentai ir policininkas buvo baltaodžiai...

Revoliucijos skelbta lygybė yra Jeffersono idėjos, kad Dievas sukūrė visus žmones lygius, iškraipymas. Jeffersonas turėjo omenyje šią frazę: Dievas suteikė visiems žmonėms teisę į gyvybę, laisvę ir nuosavybę ir kad visi žmonės turėtų būti lygūs prieš įstatymą. 1813 m. jis parašė Johnui Adamsui: „Sutinku su jumis, kad tarp žmonių yra ir gamtos aristokratų. Tokie žmonės, visų pirma, yra dorybingi ir talentingi.“30

Jei remsimės dorybės ir talento principais, tiksliau būtų sakyti, kad pasaulyje nėra dviejų lygių žmonių. Amerika juda ne sąlygų ar rezultatų lygybės, o laisvės

lygybės link, kad „natūrali aristokratija“ – nuo sportininkų iki dailiųjų menų atstovų – galėtų būti pavyzdžiu mums visiems, vedama mus mūsų kryptimi ir kryptimi, keldama mums tikslus. Hierarchijos yra būtinos – todėl jos egzistuoja gamtoje. Palyginkite sėkmingas Amerikos įmones, organizacijas, sporto klubus ir taip toliau – nuo „Microsoft“ iki Niujorko „Yankees“, nuo jūrų pestininkų korpuso iki „Mayo“ klinikos. Kiek iš jų, jūsų nuomone, vadovaujasi „vieno balso“ demokratijos principu?

Istorija rodo, kad nėra ir niekada nebuvo absoliučiai lygių tautų, kultūrų ir civilizacijų. Vieni reguliariai pasiekė didybę, o kiti niekada nepriartėjo. Gyvenimo būdas, religijos ir idėjos skiriasi; lygybės niekur nėra. Galbūt svarbiausias, iškalbingiausias ir įtikinamiausias argumentas yra tas, kad nėra ir negali būti idėjų lygybės.

Visos idėjos turi teisę būti išreikštos ir išgirstos, tačiau tai nereiškia, kad jų būtinai bus klausoma. Pirmoji pataisa reikalauja, kad melagius gerbtume ne mažiau nei tiesos sakytojus, kvailius ne mažiau nei išmintingus; tačiau visuomenės ir tautos vystosi atskirdamos grūdus nuo pelų ir atmesdamos pastaruosius. Kitaip tariant, revoliucijos skelbiama lygybės idėja yra ideologinė, utopinė, absurdiška ir visiškai destruktivi. Tik nykstanti valstybė prilygintų juodųjų berečių ar reindžerių, kurie vykdo pavojingiausias misijas tiek kare, tiek taikoje, narsą armijos tarnautojų, virėjų ar indų plovėjų darbštumui. Lordas Actonas, regis, pastebėjo, kad kai miršta demokratija, kažkodėl visada paaiškėja, kad ją nužudė lygybė.

* * *

Aukščiau aptarta lygybė siekia ne Amerikos revoliuciją, ne Prancūzijos revoliuciją ar XIX amžiaus socialistus, o XVIII amžiaus Amerikos patriotus. Kadangi visi žmonės yra apdovanoti įvairaus laipsnio talentais, gebėjimais ir dorybėmis, vienintelis būdas pasiekti visišką lygybę yra tironija. Tačiau Amerikoje tironijos nėra. Tie, kurie be paliovos manipuliuoja universitetų tinkamumo testais, nes jų rezultatai neatitinka jų prognozių, dažnai duoda studentams papildomų balų „dėl etninės kilmės“, o paskui rezultatus išmeta, nes vis tiek negauna to, ko nori, yra beviltiškai įklimpę ideologijoje, o jų klaidingos idėjos neišgyvens pirmojo susidūrimo su realybe.

Lygybę, kurios moko revoliucija, galima rasti galutiniuose beprotiškų lenktynių, aprašytų „Alisoje stebuklų šalyje“, rezultatuose. Kai visi dalyviai pusvalandį bėgiojo ratais, jie pagaliau sugalvojo paklausti: „Kas laimėjo?“

O dodo, dodo, atsakė: „Visi laimėjo ir visi gaus prizą.“³¹

Paprasta tolerancija, pastebėjo G. K. Chestertonas, „yra žmonių, kurie nebetiki niekuo, dorybė.“ Tačiau mūsų naujasis tikėjimas toleruoja tik tai, ką laiko nesvarbiu: seksą, pornografiją, nepadorią kalbą, valstietiškas manieras, valstietišką aprangą ir vulgarų meną. Tiems, kurie išdrįsta pulti jo šventus objektus, tolerancija visiškai netaikoma.

Dabartinėje situacijoje galėtumėte sukurti filmą apie silpną Jėzų Kristų, geidžiantį Marijos Magdalietės, – ir gautumėte „Paskutinį Kristaus gundymą“. Tačiau užsiminkite apie ryšį tarp paveldimumo ir intelekto, kaip tai padarė Charlesas Murray filme „Varpo posūkis“, ir suprasite, ką reiškia užblokuoti revoliucijos kelią. Vietinis vaistininkas parduos trylikamečiams prezervatyvų, bet neparduos jiems cigarečių, nes negali kelti pavojaus vaikų sveikatai ar atiduoti jų sielų pasaulietiškomis pagundoms. Knygos, kuriose teigiama, kad Dievas miręs, arba pasakojama apie šv. Pauliaus homoseksualius polinkius, arba kad celibatas kenkia sveikatai, arba kad popiežius Pijus XII buvo „Hitlerio asmeninis popiežius“, sulaukia kritikų pripažinimo ir yra giriamos už „kūrybinę drąsą“, „originalumą“ ir „valdžios griovimą“. Tačiau net ir menkiausias rasistinis apsirikimas, pavyzdžiui, senatoriaus Byrdo, arba pokštas apie gėjus, pavyzdžiui, kunigo Dicko Armeį, ir būsite viešai nuplakti.

XIX amžiuje šventvagystė daugumoje valstijų buvo laikoma nusikaltimu. Šiandien šventvagystė, nešvankybės ir vulgarumas yra visiškai priimtini net ir per televiziją geriausiu laiku, tačiau pokštai „etninėmis temomis“ yra draudžiami, baudžiami griežčiausiomis bausmėmis. „Galime išgelbėti šimtą Jono Krikštytojo“, – pastebi darvinistas Davidas Dennettas, – „bet tik tuo atveju, jei nereikės dezinformuoti vaikų apie visatos veikimą.“³² Dennettas įspėja kreacionistus: „Jūs galite laisvai kurti bet kokią tikėjimą, bet kokią religiją, bet galite jos laikytis tik tol, kol tai netaps vieša problema... Tie, kurie atsisako prisitaikyti, kurie atsisako būti tolerantiški, kurie pripažįsta tik seniausius pėdsakus ir gryniausią kraują – tokie žmonės, deja, turės būti nuginkluoti ir uždaryti.“³³ Tokia yra šiuolaikinės ortodoksijos kovinga dvasia.

NUSIKALTIMAI IŠ NEAPYKANTOS

Kaip ir kiekviena religija, Naujasis Testamentas turi savo nusikaltimų sąrašą. Bjauriausi ir piktavaliai iš jų yra „neapykantos nusikaltimai“, tai yra nusikalstami veiksmai, motyvuoti neapykanta aukos odos spalvai, etninei priklausomybei, kilmei ar seksualinei orientacijai.

Akivaizdu, kad Jameso Byrdo ir Matthew Shepardo nužudymai buvo bailūs veiksmai, nusipelnę griežčiausios bausmės. Bet kodėl šios dvi bylos – iš penkiolikos tūkstančių kasmet įvykdomų žmogžudysčių – sukėlė tokį visuomenės pasipiktinimą ir buvo taip ryžtingai bei viešai pasmerktos mūsų elito? Juk abiejų atvejų žudikai, kaip sakoma, Byrdo atveju buvo nusikaltėliai narkomanai, o Shepardo atveju – paprasti banditai.

Taip, Byrdo nužudymas, pririštas prie sunkvežimio ir tempiamas keliu iki mirties, yra ypač žiaurus, tačiau ne dėl to jis klasifikuojamas kaip „neapykantos nusikaltimas“. Taip yra todėl, kad Byrdas buvo juodaodis – ir būtent todėl žudikai pasirinko jį savo auka. Shepardas buvo sumuštas, kol prarado sąmonę, tada prirakintas prie tvoros ir paliktas sušalti – tiesiog už tai, kad priekabiavo prie tų pačių banditų, kurie nusprendė jį apiplėšti ir nužudyti. Jo mirtis klasifikuojama kaip „neapykantos nusikaltimas“, nes jis buvo homoseksualus, o jo žudikai buvo baltaodžiai heteroseksualai, įžeisti vyro atvirų priekabiavimų. Jei Shepardas būtų miręs nuo buvusio meilužio rankos, jo nužudymas nebūtų laikomas „neapykantos nusikaltimu“ ir niekas nebūtų skyręs šiam įvykiui didelės reikšmės.

Mes visi turime savo išankstinių nuostatų. Pavyzdžiui, jei Matthew Shepardo žudikas būtų pasirinkęs šešiolikmetę mergaitę, o ne dvidešimt vienerių metų homoseksualą, aš būčiau šią žmogžudystę laikiusi didžiausia žiaurumo forma. Nepaisant to, abiem atvejais žudikai būtų gavę tą pačią bausmę. O jei Jameso Byrdo žudikai taip pat būtų buvę juodaodžiai arba Byrdas būtų buvęs baltaodis, jo mirtis vis tiek būtų buvusi žiaurus aktas, nusipelnęs griežtos bausmės.

Tad kodėl būtent šios dvi žmogžudystės patraukė ir prezidento, ir spaudos dėmesį? Nes jos geriausiai atitinka pasakojimą. Revoliucijos katekizme homoseksualo nužudymas dėl jo netradicinės orientacijos ir juodaodžio nužudymas dėl jo odos spalvos apibrėžiami kaip sunkiausi nusikaltimai, net sunkesni nei išžaginimas ir vaiko nužudymas. Iš kur mes tai gauname?

Praėjus mažiau nei metams po Shepardo nužudymo, dviem Arkanzaso gyventojams buvo pateikti kaltinimai dėl trylikamečio Jesse Dirkheisingo nužudymo. Pateikiame ištrauką iš „Associated Press“ paskelbto pranešimo:

„Policija teigia, kad 38 metų Davidas Carpenteris jaunesnysis ir 22 metų Joshua Brownas apsvaigino Jesse Dirkheisingą nuo narkotikų, užrišo jam akis, užkimšo burną jo paties apatiniais ir pririšo jį veidu žemyn prie čiužinio. Tada jie pakartotinai prievartavo berniuką, kol šis užduso nuo oro trūkumo.

Poros bute policija rado ranka rašytas instrukcijas ir schemą, kurioje išsamiai aprašyta, kaip berniukus pastatyti ant čiužinio. Kituose dokumentuose buvo aprašytos neįgyvendintos seksualinės fantazijos apie kitus vaikus...

Jesse mirties naktį Brownas išprievartavo berniuką, o Carpenteris stebėjo. Brownas, sustojęs pavalgyti, tik tada pastebėjo, kad berniukas nebekvėpuoja.“³⁴

Carpenteris ir Brownas buvo meilužiai; pastarasis išprievartavo berniuką, o pirmasis masturbavosi. Keista, bet apie šį žiaurų nusikaltimą spauda beveik neužsiminė. Kodėl? „Nes tai buvo įprastas seksualinis nusikaltimas, o ne „neapykantos nusikaltimas“, ir taip pat todėl, kad barbariškai homoseksualių porų veiksmai galėjo „iškraipyti“ mūsų kultūros elito puoselėjamą „gėjų“ įvaizdį. Pasirodo, potencialios visuomenės aukos, homoseksualai, patys buvo prievartautojai!“ Apžvalgininkas Brentas Bozellas rašo:

„Jei Jesse Dirkheisingas būtų buvęs nušautas Arkanzaso mokykloje, tai būtų akimirksniu tapę nacionaliniu įvykiu. Jei jis būtų buvęs homoseksualus, o jo žudikai – heteroseksualūs, nusikaltimas būtų buvęs antraštėse. Tačiau jokia liberali žiniasklaidos priemonė nedrįstų pirmoji pranešti apie nusikaltimą, kurio kaltininkai buvo homoseksualai.“³⁵

Prasidėjus Browno teismui, „The Washington Times“, vienas iš nedaugelio nacionalinių laikraščių, paskelbė ataskaitą apie procesą. „Nesutarimas [tarp žurnalistų susidomėjimo Shepardo ir Dirkheisingo žmogžudystėmis] yra ryškus ir sukuria nerealumo jausmą“, – rašė Andrew Sullivanas, pats homoseksualas ir „The New Republic“ apžvalgininkas. Sullivano skaičiavimais, Shepardas per pirmąjį mėnesį po nužudymo gavo mažiausiai tris tūkstančius straipsnių ir reportažų; Jesse Dirkheisingas gavo tik keturiasdešimt šešis leidinius. „Fox News“ buvo vienintelis televizijos kanalas, pranešęs apie Browno teismą ir

nuosprendžio paskelbimą. Kitos žiniasklaidos priemonės tylėjo, dar labiau patvirtindamos savo ilgalaikį, kaip ištikimų revoliucijos pakalikų, statusą.

Netrukus po Byrdo nužudymo šešiametis Jake'as Robelis mirė ne mažiau siaubinga mirtimi. Jo motina Christy užsuko į užkandinę gatvėje Independenso mieste, Misūrio valstijoje, palikdama Jake'ą prisegtą saugos diržais jos „Chevrolet Blazer“ galinėje sėdynėje. Christy buvo palikusi raktelius užvedimo spynelėje. 34 metų Kim Davis, neseniai paleista iš kalėjimo, palaukė, kol ji įžengs į užkandinę, ir tada įlipo į vairuotojo vietą. Christy Robel tai pastebėjo ir puolė gelbėti sūnaus: ji atidarė galines dureles, o Davis tiesiogine prasme išstūmė berniuką, vis dar prisisegusį saugos diržą. Christy suklykė, bet Davis, žvilgtelėjęs į galinio vaizdo veidrodėlį, spustelėjo greičio pedalą ir nuvažiavo. Jis tempė berniuką penkias mylias, kol jį sustabdė policija. Kodėl šis nusikaltimas nesukėlė platesnio visuomenės pasipiktinimo? Nes Jake'as Robelis buvo baltaodis, o Kim Davis – juodaodė. Jei tik viskas būtų buvę atvirkščiai... Neapykantos nusikaltimai yra kultūros elito būdas „rasizuoti“ baltuosius vyrus.

* * *

Likus dešimčiai dienų iki 2000-ųjų Kalėdų, Vičitoje įvyko nusikaltimas, daug žiauresnis net už Matthew Shepardo ir Jameso Byrdo nužudymus.

Du broliai, dvidešimt trejų ir dvidešimties metų amžiaus, įsilaužė į namą, kuriame penki jauni žmonės šventė vakarėlį. Jie visus penkis sugrūdo į automobilį, nuvežė iki bankomato, privertė išsiimti visus pinigus, o tada nuvedė į futbolo aikštę. Jie išrengė ir išprievartavo dvi merginas, tada privertė aukas lytiškai santykiauti, grasindami ginklu, tada privertė jas visas atsiklausti ir kiekvienam sušaudė į galvą. Žuvo trys jauni vyrai ir viena mergina. Antroji mergina, taip pat laikoma mirusia, nuoga ir kraujuojanti nubėgo už mylios į miestą ir iškvietė policiją, o broliai savo automobiliu nuvažiavo apvogti aukų namų.

Dvidešimt penkerių metų Heather Muller dainavo nuostabiai. Aaronas Sanderis ką tik grįžo iš Mount Saint Mary koledžo Emmitsburge, Merilando valstijoje, ir planavo studijuoti kunigystę. Dvidešimt septynerių metų Bradley Hermanas buvo Aarono draugas. Dvidešimt šešerių metų Jasonas Befortas, gamtos mokslų mokytojas Augustos vidurinėje mokykloje, planavo pasipiršti merginai, kuri išgyveno žudynes, ir netgi buvo nusipirkęs žiedą bei knygą apie tai, kaip pasipiršti. „Jasonas neturėjo progos pasipiršti ar padovanoti žiedo savo

išrinktajai“, – rašo Frankas Morrisas iš žurnalo „Wanderer“. „Katalikų bažnyčia jo gimtajame Prate negalėjo sutalpinti visų atvykusiųjų į pamaldas, todėl laidotuvės vyko didesnėje metodistų bažnyčioje.“³⁷ Paskutinėmis akimirkomis prieš mirtį Jasonas Befortas buvo priverstas stebėti, kaip banditai išprievartauja merginą, kurią jis mylėjo.

Morrisas nepaminėjo, kad visos aukos buvo baltaodės, o žudikai – juodaodžiai. Jei būtų buvę atvirkščiai, šis nusikaltimas neabejotinai būtų tapęs dešimtmečio nusikaltimu. Bet kaip buvo... Nė žodžio per televiziją, nė vieno įrašo pagrindinėje spaudoje. Iš tiesų, kodėl? „Šis nusikaltimas neatitiko politiškai korektiškos melodramos, kurioje juodaodžiai yra aukos, o baltieji visada – engėjai“, – rašo apžvalgininkas Davidas Horowitzas.³⁸

Atrodo, kad ponas Horowitzas teisus. Remiantis 1999 m. „Pagrindinių kultūrinių rodiklių inventoriumi“, afroamerikiečiai, kurie sudaro tik 13 procentų šalies gyventojų, buvo atsakingi už 42 procentus smurtinių nusikaltimų ir daugiau nei 50 procentų žmogžudysčių Jungtinėse Valstijose.³⁹ O tarprasinių nusikaltimų statistika piešia dar siaubingesnį vaizdą.

1990 m. Floridos tarptautinio universiteto Baudžiamosios justicijos katedros profesorius Williamas Wilbanksas atliko juodaodžių padarytų nusikaltimų analizę. Šio tyrimo impulsas buvo plačiai paplitusi žiniasklaidos kampanija, kuria siekiama sumažinti juodaodžių nusikaltimus juodaodžiams – tarsi juodaodžių nusikaltimai baltaodžiams nebūtų verti vyriausybės dėmesio. Peržiūrėjęs 1987 m. Teisingumo departamento ataskaitą, Wilbanksas gavo šiuos duomenis:

1987 m. sunkius nusikaltimus įvykdę baltaodžiai nusikaltėliai taikėsi į juodaodžius tik 3 procentais atvejų, o juodaodžiai įvykdė mažiausiai 50 procentų visų sunkių nusikaltimų prieš baltaodžius;

Išžaginimo atvejais baltaodžiai nusikaltėliai niekada nebuvo taikiniai į juodaodes moteris (iš 83 000 atvejų), o 28 procentus visų išžaginių įvykdė juodaodžiai;

Apiplėšimų atveju tik 2 procentai buvo baltaodžių įvykdyti juodaodžių apiplėšimai, palyginti su 73 procentais juodaodžių įvykdytų baltaodžių apiplėšimų. Kai profesorius Wilbanksas paskelbė šiuos šokiruojančius skaičius, jis nesulaukė jokių prieštaravimų, jokių neigimų, jokio pasipiktinimo – jo publikacija liko praktiškai nepastebėta. Po dešimties metų, 1999 m., „The Washington Times“ paskelbė „New Century Foundation“ atliktą tyrimą apie

tarprasinius nusikaltimus, kuris rėmėsi 1994 m. Teisingumo departamento ataskaita. Fondo tyrimai patvirtino Wilbankso išvadas:

1994 m. juodaodžiai įvykdė 90 procentų tarprasinių nusikaltimų;

Kadangi juodaodžiai sudaro 12 procentų šalies gyventojų, tai reiškia, kad jie penkiasdešimt kartų dažniau įvykdo tarprasinius nusikaltimus nei baltaodžiai;

Juodaodžiai 100–250 kartų dažniau įvykdo grupinius išžaginimus ar užpuolimus nei baltaodžiai;

Net ir „neapykantos nusikaltimų“ kategorijoje, kuri sudaro mažiau nei vieną procentą tarprasinių nusikaltimų, juodaodis asmuo dvigubai dažniau tampa nusikaltėliu, o ne auka, nei baltaodis asmuo.⁴¹

Fondo tyrimas taip pat nustatė, kad azijiečiai amerikiečiai yra rečiausiai linkę smurtauti – smurtinius nusikaltimus įvykdo perpus rečiau nei baltaodžiai amerikiečiai.

Šie skaičiai greičiausiai atrodys labai nesąžiningi dešimtims milijonų įstatymus gerbiančių afroamerikiečių. Tačiau jie atskleidžia pagrindinę kultūrinės revoliucijos problemą: pasakojimas apie nuolatinę riziką, kuriai juodaodžiai Amerikoje tariamai gresia baltųjų dauguma, yra gerai apgalvotas melas! Būtent etninių mažumų gyvenamose vietovėse nusikalstamumo lygis yra didžiausias, ir būtent iš ten tarprasiniai nusikaltimai persmelkia mūsų visuomenę. Savęs apgaudinėjimas ir melas nieko neišspręs.

Tas pats, regis, galioja ir Jungtinei Karalystei. Analizuodamas Vidaus reikalų ministerijos nusikalstamumo statistikos ataskaitos duomenis, apžvalgininkas Johnas Woodsas nustatė, kad iš visų „rasiškai motyvuotų“ nusikaltimų 1995 m. 143 000 įvykdė baltaodžiai prieš mažumas, o 238 000 – mažumos prieš baltuosius.⁴²

„Jei etninės mažumos sudaro mažiau nei šešis procentus JK gyventojų, – daro išvadą Woodsas, – tačiau jos kasmet įvykdo 238 000 rasiškai motyvuotų nusikaltimų, o baltieji – 94 procentai gyventojų – kasmet įvykdo 143 000 tokių nusikaltimų, vadinasi, etninės mažumos įvykdo dvidešimt penkis kartus daugiau rasiškai motyvuotų nusikaltimų nei baltieji.“

Naujojo amžiaus fondo pirmininkas yra Jaredas Tayloras, knygos „Kelias, grįstas gerais ketinimais: rasės krizė šiuolaikinėje Amerikoje“ autorius, labai

prieštaringai vertinama figūra diskusijose apie tarprasinius nusikaltimus. Tačiau fondo duomenys pagrįsti Teisingumo departamento ataskaitomis ir yra praktiškai identiški Wilbankso ir Woodso pateiktiems tyrimams. Beje, visų šių tyrimų likimas buvo panašus – jie buvo tiesiog ignoruojami.

Kai „Washington Times“ žurnalistas paprašė Morgano Reynoldso, Nacionalinio nusikalstamumo statistikos centro Dalase Nusikaltimų tyrimų centro direktoriaus, pakomentuoti fondo duomenis, ponas Reynoldsas tik gūžtelėjo pečiais:

„Dauguma baltųjų mieliau ignoruoja šiuos skaičius, nes taip... saugiau... Patys skaičiai nestebina nė vieno, kas studijavo tarprasinių nusikaltimų istoriją, tačiau jie nėra politiškai korektiški.“⁴³ Teisininkas Jamesas Wilsonas pažymėjo, kad nusikalstamumo „nacionaliniai aspektai“ yra pernelyg jautri tema, kad būtų galima apie tai diskutuoti viešai.⁴⁴ Tačiau jei skaičiai teisingi, iš kur atsirado šie „neapykantos nusikaltimų“ kodai?

Nusikaltimas yra nusikaltimas ir jis turi būti baudžiamas, nepaisant nusikaltėlio etninės kilmės ar odos spalvos. Teisingumas turėtų būti abejingas odos spalvai. Tačiau kampanija, kuria siekiama išskirti „neapykantos nusikaltimus“ kaip atskirą neteisėtų veiksmų kategoriją, neturi nieko bendra su teisingumu, o tik su ideologija. Mūsų kultūros elitas trokšta, kad amerikiečiai savo šalį suvoktų kaip rasizmo prieglobstį, kuriam reikia radikalaus atsinaujinimo, kaip teritoriją, kurioje valdo ir nusikaltimus daro tik baltieji vyrai. Ir tiesa, žinoma, nesvarbi: jei trylikamečio nužudymas, siaubinga šešiamečio berniuko mirtis ar žiaurumai Vičitoje netelpa į bendrą vaizdą ar net jam prieštarauja, juos reikėtų tiesiog pamiršti.

Revoliucijos katekizme nė viena iš trisdešimties jaunų žmonių žmogžudysčių, kurias įvykdė sadistas Johnas Wayne'as Gacy, nepriskiriama „neapykantos nusikaltimų“ kategorijai, tačiau jei pats Gacy būtų buvęs nužudytas prie gėjų baro už kliento priekabiavimą, būtų buvę visai kas kita. Daktaro Kingo nužudymas paprastai priskiriamas „neapykantos nusikaltimams“, nes žudikas Jamesas Earlas Ray'us nekenė pono Kingo būtent dėl jo odos spalvos; tačiau Johno F. Kennedy nužudymai, kuriuos įvykdė Kubos šalininkas ekstremistas, ir Roberto Kennedy nužudymai, kuriuos įvykdė palestiniečių teroristas, nėra tokie nusikaltimai.

Kaip Mišios, tas nesibaigiantis Paskutinės vakarienės atnaujinimas, yra katalikiškas sakramentas ir šventas ritualas, taip ir nepaliaujamas „vaizdingų“ „neapykantos nusikaltimų“ detalių kartojimas yra savotiška auka naujam tikėjimui. „Archetipinis neapykantos nusikaltimas“ visada turi tą patį siužetą, tą patį didvyrį, piktadarį ir auką: pažangos šalininkus, ginančius engiamas tautines mažumas nuo baltųjų fanatikų. Masinės informacijos priemonės, ta revoliucijos propagandos ranka, vadovauja nuolatinei naujų „neapykantos nusikaltimų“ paieškai. Ir kiekvienas naujai atrastas nusikaltimas patvirtina pagrindinę tezę: Amerika yra homofobų ir rasistų šalis. Ponia Sontag žodžiais tariant, baltoji rasė yra vėžys ant žmonijos kūno.

Bet kaip ši nauja religija sugebėjo užvaldyti Ameriką, kuri dar vakar buvo krikščioniška ir konservatyvi? Kur, nuo ko – ar su kuo – visa tai prasidėjo?